

Végh Attila

Bóbita

Sárga esőben az ánizs.
Elfeledem, mi lehetne.
Unja magát ez a nyár is,
bújik aranylevelekbe.

Ott a halál. Az erekben
savval igéz a szivárvány,
elnyel a múlt, iderebben
még kihunyóban a látvány,

kerti idillt iderajzol,
fényt lehel ablaküvegre.
Végtelen, űrbeli hang szól,
dalt tetovál a fejedbe:

„Lódul utánam a múltam,
nincs, hova elmeneküljek,
látod-e, így vagyok útban.
Gondolatok feketülnek.”

Tükröz a szem, de az érzés
téved: elejted a tájat.
Rostjaiból fogy a fény, és
minden idő belefárad.

Messzi, sötét szoba: alszol,
gondjaid átszineződnek,
sárgul a kert, a harang szól,
nézem a kerttemetőmet.

Hűs itatói a létnek:
dallam a zöld erezetben.
Rajtam az éji tekintet,
azt hiszem, elkeveredtem,

szétvet a lét, fut a mámor,
lélek a szellemen átjár.
Retteg a test, de szavától
elfut a vers: idehátrál.

Itt a halál, ahol állok.
Bokraim elszenesedtek,
tűzben a kerti virágok.
Már sose higgy a szivednek.